

Kroner og derunder og tredive Dre for, hvad der gik derover. Jeg tror nemlig, at mangfoldige, maatte de fleste Postanvisninger vilde lyde paa runde Summer: halvtreds og hundrede. Nu er Taxten for Postanvisninger paa 50 Kr. jo sat til 20 D., saa det vilde jo blive en lille Nedsættelse, hvorimod det vilde være en større Nedsættelse for Postanvisninger paa 100 Kr., isald Taxten nedfattes. Dette er imidlertid mere ligegyldige Ting, som jeg ikke skal opholde mig videre ved, men altsaa asvente den høitærede Ministres Dplysninger angaaende § 4.

Indenrigsministeren (Steel): Jeg er saa heldig, at jeg kan indskrænke mig meget i mit Svar til de ærede Herrer. De Bemærkninger, der ere gjorte ved dette Lovforslag, ere jo næsten alle af en anerkjendende Natur, hvad jeg ikke noksom kan paastjonne. Der er gjort adskillige Bemærkninger om specielle Punkter, og der er henstillet det Spørgsmaal til Overveelse, om de maatte kunde være indrettede paa en anden og bedre Maade. Disse mere specielle Punkter tror jeg det er rigtigst at henstøde til Behandlingen i det Udvalg, som jeg venter vil blive nediat. Med Hensyn til § 4 har det ikke været min Mening at forandre den nuværende Bypostinstitutionens Stilling. Det har ikke været min Mening at forbyde de Paagjældende at drive deres Virksomhed fremdeles, som de hidtil have gjort; men derimod maatte jeg have en Bestemmelse om, at i Fremtiden maa Benyttelsen af den hidtilværende Frihed til at ophænge Brevkasser og deslige ikke finde Sted. Jeg er ikke af den Mening, at Bypostinstitutionen er en i alle Henseender ønskelig og gavnlig Institution. I den Henseende er jeg nærmest enig med den ærede 7de Landssthingsmand for 1ste Kredts (Broberg). Der kan være megen Tvivl derom, men een Ting er vis, og det er, hvad der støtter sig til faktiske Erfaringer, at denne Institution foranlediger ikke ringe Forstyrrelse i Besørgelsen af Postvæsenets Breve, til Skade og Ulempe baade for Postvæsenet og for Publikum. Det er derfor mit Ønske og min Hensigt, saasnart jeg kan gjøre det, at se at bringe denne Institution ud af Verden, idet naturligvis Postvæsenet da maa udrustes med de fornødne Kræfter til betimelig, i rette Tid og med fornøden Hurtighed at foretage de fornødne Postexpeditioner, som maatte blive det overdraagne. Den Operation at stille sig af med en Institution, som man anser for mindre heldig — og det gjør jeg absolut ved denne — kan jo ske paa to Maader. Man kan enten forjøre at konfurrere den ud af Verden, og det

vilde for Publikum være en meget behagelig Fremgangsmaade, idet det vilde bevirke en Nedsættelse i Bortoen, som under visse Omstændigheder kan have sin Betydning. Der næst kan man anvende en anden Methode, og det er at se at komme overens med den paagjældende Indehaver af Bypostexpeditionen og hde ham et Bederlag for at give Afkald paa den Ret, han nu har til at beholde sin Forretning ubeskaaren. Den sidste Vej vilde jeg foretrække, og jeg tror ikke, at den vil være saa vanskelig at gaa. Jeg tror nemlig, at navnlig det ærede 3die Medlem for 5te Kredts (Orenbøll) noget overdrev Betydningen af denne Forretning baade for de paagjældende Forretningsdrivende selv og tillige for Publikum. Det er ikke i min Erfaring, at denne Institution nu er en overmaade indbringende og for Publikum næsten nødvendig Institution. Ivertimod, saavidt jeg veed — jeg har naturligvis søgt at staffe mig den Underretning, man efter Omstændighederne kan faae om saadanne Ting — er denne Forretning, siden Telefonvæsenet er gaaet bort fra Bypostinstitutionen, svunden ind til at blive af mindre Betydning, og jeg kan sige, at jeg har Anledning til at tro, at Erhvervelsen af, om jeg maa kalde det saa, Privilegiet til at beholde denne Institution ikke vilde være meget kostbart, ialtfald dersom den kunde finde Sted i dette Dieblift. Jeg kan imidlertid ikke gjøre det, førend jeg har en Lov, som forbyder at behandle paa det Samme igjen; thi der er ikke Noget til Hinder for, at en anden Mand Daagen efter, at jeg harde udløst denne Indehaver af Bypostexpeditionen, kunde overtage en lignende, ja maatte endog ved Overenskomst med Formanden købe hans Materiel, og saa var hele Sagen fremme paany. Der er nemlig Intet iveien for, at Enhver kan beskæftige sig med Udbringelse af Breve indenfor Byens Grændser. Sagen staar altsaa saaledes, at jeg ikke har tilstaaet at gjøre noget Indarbej i den Ret, den Paagjældende for Diebliftet har til at drive sin Forretning paa den Maade, som sker. Jeg veed ikke, om denne min Udtalelse kan være tilstrækkelig; thi ellers er en Forandring i § 4 let tilveiebragt; den kan ske med et Ord, man kan sœie til „i Fremtiden“. Den Maade, hvorpaa man nu gaar frem, anser jeg for at være den eneste, paa hvilken Forretningen kan drives, nemlig naar man anbringer Kasser paa saadanne Steder, at Publikum har let Adgang dertil; saa snart det bliver forbudt, tror jeg ikke, det vil være muligt at drive Bypostexpeditionen. Det er altsaa min Hensigt, saa snart det bliver muligt for mig med Nytte at fjerne den nuværende Institution, da at gjøre det. Naar jeg ikke gjerne fri-